

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 2/2023
23.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Гордана Комненић, одређена Годишњим распоредом послова у смислу одредбе члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС" бр. 40/2015), у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милеуснић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 7/2022 од 19.01.2023. године, након испитног поступка, донео је 23.02.2023. године, следеће

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Нишу Р4 г 7/2022 од 19.01.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 7/2022 од 19.01.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Апелационог суда у Нишу Гж 3738/2022. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова на име састава приговора ради убрзавања поступка.

Против наведеног решења, предлагач је изјавио благовремену жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби, на основу одредбе чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“, бр. 25/82... „Службени гласник РС“, бр. 65/95... 55/14) и члана 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), на чију примену упућује одредба члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је утврдио да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1. до 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке, предлагач је, преко пуномоћника, поднео Апелационом суду у Нишу 19.12.2022. године, приговор ради убрзавања поступка у предмету тог суда Гж 3738/2022, у ком је навео да је од покретања поступка протекао период од шест година и да је поступак у том предмету од великог значаја за подносиоца а да он није допринео дужини трајања поступка својим радњама, па је предложио да председник Апелационог суда утврди повреду права предлагача на суђење у разумном року и наложи поступајућем судији да предузме радње којима ће се поступак у тој правној ствари да убрза.

Након спроведеног испитног поступка и прибављеног извештаја судије известиоца, Апелациони суд у Нишу је утврдио да је предмет први пут достављен том суду 06.04.2022. године, ради одлучивања о жалби тужиоца изјављеној против првостепене пресуде од 01.11.2021. године. Решењем Гж 1136/2022 од 20.04.2022. године, предмет је враћен првостепеном суду ради отклањања процесних недостатака. Предмет је поново достављен Апелационом суду у Нишу 05.07.2022. године, који је, решењем Гж 1136/2022 од 20.07.2022. године, вратио предмет првостепеном суду ради доношења допунске пресуде будући да првостепени суд није у целини одлучио о тужбеном захтеву тужиоца. Након што је првостепени суд 08.08.2022. године донео допунску пресуду којом је одлучио о преосталом делу тужбеног захтева и по њеној правноснажности предмет је поново достављен Апелационом суду у Нишу 21.11.2022. године када је добио број Гж 3738/2022 и разматран на седници већа 28.12.2022. године када је и донета другостепена пресуда која је експедована првостепеном суду 13.01.2023. године а предмет архивиран 18.01.2023. године.

Код утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, правилно је Апелациони суд у Нишу нашао да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року у предмету тог суда Гж 3738/2022, имајући у виду да није било неоправдано дугих периода неактивности у раду суда а да је предмет правноснажно решен и одлука експедована из суда.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Закон о парничном поступку у одредби члана 10. став 1. прописује да странка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном року.

Европска конвенција за заштиту људских права и основних слобода ("Службени лист СЦГ"-међународни уговори бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2005... ("Службени гласник РС"-међународни уговори бр. 12/2010, 10/2015), у одредби члана 6. став 1. прописује да свако током одлучивања о његовим грађанским правима или обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну јавну расправу, у разумном року, пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног случаја, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно да би се отклонила неизвесност а

странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује правна сигурност грађана. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативно јер се процењује у сваком конкретном случају, на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природу захтева односно значај предмета спора за подносиоца захтева. Случајеви који, према својим околностима, имају посебан значај за подносиоца приговора или за њега постоји ризик због одуговлачења поступка захтевају нарочиту марљивост у поступању односно посебну и изузетну хитност, где се и реално краће време трајања поступка може сматрати неразумним.

У конкретном случају, предлагач у жалби не наводи чињенице на којима заснива своју тврдњу да је предметни поступак хитан. Приоритетни предмети у којима се захтева посебна хитност у поступку, кроз праксу Европског суда за људска права су: радни спорови и спорови у вези са остваривањем права на пензију или инвалиднину; породични спорови; поступци ради накнаде штете за жртве несреће; предмети који се односе на кривичне поступке и лица у притвору; предмети који се односе на полицијско насиље и предмети који су хитни због личног својства подносиоца (лица са инвалидитетом, потпуно или делимично лишена пословне способности, лица која болују од неизлечиве болести или су у поодмаклом животном добу). Приоритетним предметима такође се сматрају они где би за подносиоца представке могла да настане ненадокнадива штета. Радни спорови који су приоритетни и у којима се захтева посебна хитност у поступку, имајући у виду праксу Европског суда за људска права, су спорови о заснивању, постојању и престанку радног односа. Предлагач у жалби не наводи да у овом случају постоји неки од разлога, горе наведених, да се поступак у овом предмету сматра приоритетним. Укупно трајање првостепеног и другостепеног поступка од шест година није неразумно дуго посебно имајући у виду да није било неоправдано дугих периода неактивности у раду суда и да је поступак правноснажно решен па није било разлога за налагање предузимања процесних радњи које делотворно убрзавају поступак, у смислу одредбе члана 11. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 18. ст. 1. и 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

Одлуку као у ставу другом изреке, Врховни касациони суд је донео применом одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку у вези одредбе чл. 28. и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, пошто предлагач није успео у жалбеном поступку па му не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

Судија
Гордана Комненић, с.р.

Поука о правном леку

Против овог решења није дозвољена жалба на основу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић